

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Pogány Béla
Cím: A tekintetes tanács

Forrás: Esti Hírnök

Bn
(Hely)

1924. 3. 8.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás	
Tárgy	352
Hely	
Idő	"1924"
Személy	
Helyszám	352.052 "1924"

Székesvárosi házinyomda 1923

A tekintetes tanács

A tekintetes tanácsból, már mint Budapest főváros tanácsából rossz hírek szállingóznak ki. A tanácsbeli urak tudniillik enyhén torzszalkodnak egymás között. Azt mondhatná az epés krónikás, hogy nincs itthon a macska, cincognak az egerek. A macska azonban nem is igen jön többet vissza és így nem értjük, hogy egyes egerek mégis az ő kedve szerint cincognak. Legkedvencebb egere a kultuszminiszterrel jutott ellentétbe, nem is járhat egyelőre a cincogó órákra, de vannak mások, akik — bár magánügyeikben emancipálják magukat a fajvédelem elvei alól, — méltóan helyettesítik őt addig is, amíg „férfias” bocsanatkérése révén visszatérhet régi aktivitásához.

Egyszóval a tekintetes tanács kebelében disszonans hangok hallatszanak, amin nem igen lehet csodálkozni, mert ennél heterogénebb testületet még nem igen láttunk. Csak ilyen körülmények között, Wolffék örök tekintélyrombolása és lázítása mellett lehetséges, hogy egy fiatal tanácsnok, akinek még alig láttunk akcióját, oda-dörögtheti egy érdemes, nagymultu kollégájának:

— Másféle mentalitás kellene abba az ügyosztályba.

„Az élet arany trombitáján a haladóklók dalát fuvom” — mondja a költővel a fiatal tanácsnok, akinek semmi reménye nincs Wolffék feltámadására. És ez a véget jelenti a számára. Ezt meg lehet érteni. És a felnőtt ta-

nácsnok, akitől az ifju más mentalitást követel? Igen, ezt Bukovszky Viktornak hívják. Páratlanul hatalmas munka áll mögötte. Egyszer könnyezni láttam, amikor elmondta, milyen odaadó munkát végeztek ügyosztályának tagjai. Háborus emléket idézett föl és boldogan, emberszeretettel sugározva ragyogott fel előbb még könnyes szeme:

— A kaszárnyákban sehoh sem volt gyertya és szén. Tizennégyfokos hideg volt. Kerítettem is nagy nehezen szén, de nem tudtam, hogyan fuvaroztassam el a kaszárnyákba. Végre a fuvartelep szánt meg és adott kocsit, lovat, de — *kocsis nélkül*. Elővettem három szolgát, de kijelentették, hogy erre a munkára ők nem vállalkoznak. Ekkor magamhoz kértem Zabucsek urat, akinek szorgalma és kötelességtudása *ideiglenes* hivatalnok létére mindig példás volt. Azt mondtam neki: „Na, Zabucsek, hajtott-e már lovat?” „Nem én” — felelte röviden. „Hát lám, akkor ma megpróbálja”. Zabucseknek nem kellett kétszer mondan, rohant, felült a bakra és hajtott a lovakat másnap hajnalig.

Ebbe az ügyosztályba kíván más mentalitást beplántálni a fiatal tanácsnok ur.

Bukovszky Viktor különben is indexre tett ember. Szörnyűségesen destruktív. Horribile diktó: *szabadkőműves volt*. Főmester a Hajnal-pályaholban, ahol olyan hazafias beszédek mondtak, hogy minden becsületes nacionalista tiszta lelkiismerettel köbe vésethette volna. Természetes tehát,

hogy a kurzus halálraítélte. Amikor a tapasztalatokban gazdag Bódy Tivadarnak, a nagyműveltségű Harrer Ferencnek, a hatalmas tudású Wildner Ödönnek, a tevékeny Déri Ferencnek, a páratlan szorgalmu, agilis Vita Emiinek, az aranytollu Kemény Gézának utalapot kötötték a talpa alá, Bukovszky Viktort is ki akarták bukztatni. Wolff Károly hátamögött azonban felébredt egy csomó emberben a lelkiismeret és kibuktattak egy kurzus-jelöltet, de Bukovszky Viktort újból megválasztották. Megválasztották pedig a Wolff-párti szabadkőművesek Jovanovich Pál vezetésével, kinek édesapja csak egy nagymester volt, mint Rakovszky Iván belügyminiszteré.

Rettenetes botrány volt ez akkor, Wolffék tomboltak dühükben és még ma is, amikor már elmentek, exponenseik révén tövisekkel hintik az útját Bukovszky Viktornak és a tanács több, igen érdemes tagjának.

Minden erőszakosságuk hiábavaló volt. Négy év alatt nem tudták Budapest tanácsát teljesen a maguk képeére átalakítani. A polgármester, Sipőcz, ez a kedves, igénytelen, vízet nem za varó fiatalember, teljesen az övék. Mint Vardes kapitány a napkirálynak ő is elmondhatná Wolff Károlynak:

— Sire, ha az ember távol van felégedtől, nemcsak szerencsétlen, hanem nevetséges is.

Sipőcz a kurzusnak az *igazi* felesége, akit a kínaiak Kia-csu-mu-nak (a család anyakirálynőjének) hívnak. Mellette azonban, minthogy meddő szükség van „kíséítő feleség”-re is. Ezt

a kínai tisztet Folkusházy Lajos tölti be ma. Bár az volna a kötelessége, hogy a meddő feleség helyett gyermeket szüljön urának, cselédsorban tartják. Tehetséges, okos, semmi esetre sem meddő és mégis: „nem közeledhetik urához, csak legföljebb minden ötödik nap, de előbb kívül és belül meg kell tisztulnia fürdés és böjt útján, szóval mindent meg kell tennie, amit megtesz a kínai, amikor szent dologba fog”.

Néhány szürke tanácsnok mellett a kurzus-oszlopok között ezek után csak Zilahi-Kiss Jenő, éppen most becsánatot-kért alpolgármester, magaslik ki, akit háremörnek szántak a városházára és aki remekül be is töltené ezt a hivatást, ha véletlenül a miniszterrel való nyelvelés miatt fel nem függesztették volna. Most majd visszajön épen, egészségben, meg nem görbült hajszalakkal. Várják is már, mert nagy szükség van rá. Veszedelemben van a kurzus a tekintetes tanácsban (ezért is a nagy izgatottság), mert négy esztendő alatt csizmasarokkal sem tudták teljesen átídomítani ezt a testületet. Becsületére válik neki. Ahogy seregszemlét tartunk a négy polgármester és a tizenhat tanácsnok fölött, azt látjuk, hogy a husz voks közül Wolffék mellett csak hat esne, tíz határozottan ellenük fordulna, míg négyen arra hajlanának, amerre a hatalom billen.

Neveket? Ma még Isten ments. Eljön még az ideje annak is. Wolff Károly ugyanis tisztában van mindennel

Hiszen fekete-könyvet vezet.

Pogány Béla.